ἀπήντησεν ὁμόφωνος καὶ κοινὴ γνώμη, διότι εἶναι παντείγνωστον ὅτι ὀλίγοι γράφουσι τὴν ἑλληνικὴν μετὰ τόσης χάριτος καὶ φιλοκαλίας ὡς ὁ Κ. Σοῦτζος, ὅτι ἡ φράσις του ἔχουσα ἐντελῶς ἑλληνικὴν τὴν στροφὴν, εἶναι συγχρόνως ζωηρὰ, εἰκονικὴ, κεχρωματισμένη, καὶ ὅτι τὸ σύγγραμμά του εἶναι ὡς φιλολογικὸν προϊὸν τὰ μάλιστα ἀξιοσύστατον διὰ τὴν καλλιέπειάν του.

Ὡς δὲ πρὸς τοῦ προοιμίου τὰς φιλοσοφικὰς καὶ ἱστορικὰς θεωρίας ἀπήντησε τινὰς λέξεις ὁ Κ. Σοῦτζος, ἴσως ἐκ περισσοῦ καὶ αὐτὰς, διότι οὐδεὶς ἀπροκατάληπτος ἀναγνώστης ἐδίστασε περὶ τῆς ὀρθότητος τῶν γραφομένων του, ὑπὲρ ὧν ἔχει συμφωνοῦντας τοὺς δοκιμωτέρους τῶν συγγραφέων.

Ὡς πρὸς τὸ τρίτον τέλος, τὴν κυρίως ὅλην τοῦ συγγράμματος, τὸ μέρος τὸ περιέχον τὰς οἰκονομικὰς δόξας τοῦ συγγραφέως, ὁ Κ. Σοῦτζος, εἰ καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ εἴπῃ, ἐσκέφθη ὅμως, ὡς φαίνεται, ὅτι ὅπως καταβῇ εἰς ὃ προκαλεῖται ᾄδιον, ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ὡς σπουδαῖον ἀντίπαλον ὁμότεχνόν του τινὰ, ὃν νὰ ἐννοῇ καὶ ὑφ' οὗ νὰ ἐννοῆται. Διὰ τοῦτο ἀπεσύρθη τοῦ ἀγῶνος ἐν τῇ πεποιθήσει περὶ τῶν ἰδίων ἀρχῶν, ἐπιφυλαχθεὶς, εἶπε, νὰ παραδεχθῇ πᾶσαν ἄλλην ὑγιεστέραν, ἣν ἡ μεμψιμοίρως καὶ ἀθρόως κατ' αὐτοῦ φερομένη ἐπίκρισις ἤθελε τῷ ἀναχαλύψει. Ἀλλὰ τὸ κατατεθὲν τῆς ἀμύνης ὅπλον ἀνέλαβεν ὁ νέος διδάκτωρ τῆς νομικῆς Κ. Τιμολέων Φιλήμων, ὃν μετὰ χαρᾶς βλέπομεν ἀποδυθέντα εἰς τὴν φιλολογικὴν πάλην, διότι τὰ προοίμια αὐτοῦ οἰωνίζουσιν εὔρωστον ἀθλητήν. Εἰς τὰ μακρὰ ἄρθρα δι' ὧν ὑπερασπίζεται τὰ προσβαλλόμενα τοῦ βιβλίου χωρία, ἄξιον ἐπαίνου παρατηρεῖται ὕφος, ἐλέγχον κάλαμον νευρώδη ἤδη καὶ ἠσκημένον, προσέτι δὲ λογικὴ ἰσχυρὰ, καὶ γνῶσις ἀκριβὴς τοῦ ἀντικειμένου περὶ οὗ πραγματεύεται. Ἡ ἀφορμὴ αὕτη ἦτον ἔρμαιον εἰς τὸν Κ. Τιμολέοντα Φιλήμονα, ὅπως δώσῃ εἰς τὸ δημόσιον προφανὲς δεῖγμα τῆς ἱκανότητός του, καὶ δὲν φαίνεται παράδοξον ἂν ὁ τόσον διακεκριμένως τὰς σπουδὰς αὐτοῦ περατώσας διδάκτωρ, ἐπιτυχέστερος φαίνεται εἰς τὴν συζήτησιν ἐτιστήμης ἣν ἀρτίως ἐμελέτησεν ὑπὸ ὁδηγὸν ἔμπειρον καὶ πεπαιδευμένον, ἀπὸ τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ καθηγητὴν, οὗ ἄλλος εἶναι ὁ εἰδικὸς κλάδος, καὶ ὅστις πιθανῶς ὀλίγον ἐνέκυψεν εἰς ταύτην τὴν ἐπιστήμην. Ἡ παρέμβασις δ' αὕτη τιμᾷ καὶ τὰ εὐγνωμοσύνης αἰσθήματα τοῦ νέου καὶ πεπαιδευμένου διδάκτορος, διότι τὸν καθηγητὴν αὐτοῦ, παρ' οὗ ὁμολογεῖ καὶ ἀποδεικνύει ὅτι πολλὰ ὠφελήθη δὲν ἀνέσχετο νὰ ἴδῃ προσβαλλόμενον ἀδίκως, κατὰ τὴν κρίσιν του κἄν, καὶ ὅπως δήποτε μεταξὺ τῶν δύω ἀνταγωνιστῶν προσκτήθη εἰς τὸ μέρος οὐχὶ τοῦ ἐπιτιθεμένου, ἀλλὰ τοῦ ἀμυνομένου.

ΛΥΣΙΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.

Διελθὼν τὸ ὑπ' ἀριθμ. 39, τῆς α'. ἀρξαμένου, φυλλάδιον τοῦ ὑπερτέρου παντὸς ἐπαίνου περιοδικοῦ, συγγράμματος ἡ *Πανδώρα*, ἀνέγνωσα σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ ἐν αὐτῷ *Αἴνιγμα*, ἐκ τῆς λύσεως τοῦ ὁποίου, ἐξάγω, ὅτι ἡ Μ εἶναι ματρυιὰ τῆς Α καὶ ἰδού πως.

Ἄνθρωπός τις, ἔχων θυγατέρα τὴν Α., γεννηθεῖσαν ἐκ πρώτου γάμου εἴκοσιν ἡμέρας μετὰ τὴν Μ., χηρεύσας ἦλθεν εἰς δεύτερον γάμον μετὰ τῆς Μ.

Ὅθεν ἡ Μ. ἔσχε πενθερὰν μὲν τὴν Β. καθ' ὑπόθεσιν, μάμμην τῆς Α. πρὸς πατέρα (ὅστις κατὰ συνέπειαν ἔσχε Πενθερὰν τὴν μητέρα τῆς Μ.) σύζυγον δὲ τὸν πατέρα τῆς Α. (υἱὸν τῆς μάμμης της Β.) καὶ προγονὴν, τὴν Α., οὖσαν κατὰ εἴκοσιν ἡμέρας νεωτέραν τῆς μητρυιᾶς της Μ. Τοιαύτην ἄρα συγγένειαν ἔσχον μεταξὺ των αἱ ΚΚ. Μ. καὶ Α., ἣν εἰς παιδαγωγὸς Χ. Δ. ἠδυνήθη, κατὰ τὴν πεποιθησίν του, νὰ ἐννοήσῃ, εἰς πεῖσμα τοῦ πνευματώδους Κόμητος Ν. τοῦ Αἰνίγματος.

Χριστόδ. Δημητριάδης,

νῦν Ἐπαρχ. Δημοδ.δ. Κα χε.ύτ. ν

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Δυὼ τινες μὲ συνιστῶσιν, εἷς λεπτὸς καὶ εἷς ὀγκώδης,
Ἕνας βοῦς καὶ εἷς ἰχθύς.
Καὶ ἐντούτοις εἶμαι ἵππος, ἄγριος καὶ θηρώδης,
Πήγασος εἶμαι ἀληθής.

Π. Σ. Γ.

ΝΕΟΣ ΠΛΑΝΗΤΗΣ.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐν Νεαπόλει ἀστεροσκοπείου, Κ. Γάσπαρης, ὅστις ἀνεκάλυψε τὸν τελευταῖον μικρὸν πλανήτην, ὠνόμασεν αὐτὸν *Εὐνομίαν*. Ἀνήκει δὲ εἰς τοὺς καλουμένους ἀστεροειδεῖς, θηλεσκοπικοὺς, ἢ ὑπερζωδιακούς.

Ὁ Κέπλερος, ὅστις κατεδείκνυεν ἓν χάσμα μεταξὺ τοῦ Ἄρεως καὶ τοῦ Διός, ἤθελε βεβαίως σκιρτήσει ἂν ἔζη, διότι, ἀντ' ἑνὸς πλανήτου οὗτινος τὴν ἔλλειψιν προεῖδεν ὁ μέγας ἐκεῖνος νοῦς, ἀνεκαλύφθησαν δεκαπέντε ἕκτοτε.

Γνωστὸν εἶναι τὸ ὑπερήφανον ἐκεῖνο λόγιον τοῦ Κεπλέρου· «Ἤδη κῦβος ἀνέρρηκτε ἐπιτοιεύω τὸ βιβλίον μου, τοῦτο θέλει ἀναγνωσθῇ ὑπὸ τῆς παρούσης ἢ τῶν ἐπερχομένων γενεᾶς ἢ τῶν ἐπερχομένων ἀλλ' ἀδιάφορον. Ἂς ἀναμένῃ ἀναγνώστας. Μήπως καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς δὲν ἀνέμενεν ἓξ χιλιάδας ἐτῶν θαυμαστὴν τῶν ἔργων αὐτοῦ!»

Αἱ προῤῥήσεις αὗται ἐπληρώθησαν μετὰ δύω ὁλοκλήρους ἑκατονταετηρίδας. Τὴν 1 Ἰανουαρίου 1801. ὁ ἔνδοξος Πιάτσης ἀνεκάλυψε τὴν *Δήμητρα*, τὸ 1802 ὁ Ὄλβερς εἶδε τὴν *Ἀθηνᾶν*, καὶ μετὰ πέντε ἔτη τὴν Ἑστίαν. Ὁ δὲ Ἁρδηγκ ἀνεκάλυψε τὸ 1804 τὴν *Ἥραν*.

Ἐντὸς λοιπῶν ἓξ ἐτῶν τέσσαρες πλανῆται προστέθησαν εἰς τοὺς γνωστούς. Ἔκτοτε οὐδεμία πλανήτου ἀνακάλυψις ἐγένετο μέχρι τοῦ 1845 ὅτε ὁ Κ. Ἑνκης παρετήρησε τὴν *Ἀστραίαν*. Μετὰ δὲ τὸ ἔτος τοῦτο πέντε ἔτι πλανῆται ἀνεκαλύφθησαν. ἡ *Ἶρις*, ἡ *Χλωρὶς*, ἡ *Ἥβη*, ἡ *Ὑγεία*, ἡ *Μῆτις*, ἡ *Παρθενόπη*, ἡ *Κλειώ*, ἡ *Βικτώρια*, ἡ *Εἰρήνη*, ἡ *Ἡγεμονία* καὶ ἡ *Εὐνομία*